

Sygnatura akt VIII C 1142/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko J. R. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. R. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 2.558,40 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego J. R. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 1.017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 28 zł (dwadzieścia osiem złotych) tytułem nadpłaconej opłaty od pozwu.

Sygn. akt VIII C 1142/17

UZASADNIENIE

W dniu 27 marca 2017 strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wytoczyła przeciwko pozwanemu J. R. (1) powództwo o zapłatę kwoty 2.558,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 22 lutego 2014 roku pozwany zawarł umowę najmu pojazdu marki L (...), na mocy której powód przekazał pozwanemu do korzystania wskazany samochód, zaś pozwany miał obowiązek uiścić czynsz w kwocie 200 zł netto za dzień najmu. Okres najmu samochodu zastępczego wynosił 16 dni.

(pozew k. 10-14)

W dniu 9 maja 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

(nakaz k. 39).

W dniu 5 czerwca 2017 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany złożył również wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa.

(sprzeciw k. 45-48).

Na rozprawie w dniu 26 września 2017 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa.

(protokół rozprawy k. 66-71).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lutego 2014 roku J. R. (1) uczestniczył w kolizji drogowej jako poszkodowany. Uszkodzeniu uległ jego samochód marki A. nr rej (...). Po zdarzeniu pozwany odstawił uszkodzony pojazd do warsztatu samochodowego prowadzonego przez T. M.. Wówczas T. M. poinformował pozwanego, iż przysługuje mu jako osobie poszkodowanej prawo do korzystania z samochodu zastępczego na koszt ubezpieczyciela. J. R. (1) upoważnił T. M. do przeprowadzenia wszelkich czynności formalnych w związku z powstałą szkodą.

(dowód z przesłuchania pozwanego J. R. k. 70 w zw. z k.66-67).

Pozwany zawarł dwie umowy dwóch pojazdów zastępczych. W dniu 22 lutego 2014 roku pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w P. umowę najmu pojazdu marki L. (...). Zgodnie z tą umową (...) Sp. z o.o. w P. oddała pozwanemu do korzystania w/w samochód, zaś pozwany miał obowiązek uiścić czynsz najmu w wysokości 200 zł netto za każdy dzień najmu. Powyższy pojazd pozwany zwrócił w dniu 12 marca 2014 roku.

(umowa najmu k. 22).

W dniu 24 lutego 2014 roku pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w Ł. umowę najmu pojazdu zastępczego marki C. o nr rej (...). czynsz najmu samochodu zastępczego strony ustaliły na kwotę 160 zł netto.

(umowa k. 80-82).

Jednocześnie pozwany dokonał przelewu wierzytelności na rzecz (...) Sp. z o.o. w Ł. wobec zakładu (...) S.A. w W. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 21 lutego 2014 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k. 82-83).

Towarzystwo (...) S.A. w W. decyzją z dnia 9 kwietnia 2014 roku przyznało m. in kwotę 1.925 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego marki C. za okres 11 dni;

(decyzja k. 87).

Decyzją z dnia 17 marca 2017 roku Towarzystwo (...) S.A. w W. odmówiło wypłaty (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. odszkodowania w związku z najmem przez pozwanego pojazdu zastępczego marki L. (...). W uzasadnieniu decyzji zaznaczono, iż pozwanemu zostało wypłacone odszkodowanie w związku z najmem pojazdu marki C..

(decyzja k. 89)

W dniu 23 kwietnia 2014 roku (...) Sp. z o.o. w P. wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.934,76 zł w związku z najmem pojazdu. Termin płatności ustalono na dzień 30 kwietnia 2014 roku. W dniu 22 marca 2017 roku powyższa faktura VAT została skorygowana na kwotę 2.558,40 zł.

(faktura VAT k. 20, korekta k. 21).

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął dowód z zeznań świadka T. M. w zakresie okoliczności związanych z dostarczeniem przez pracownika powoda samochodu marki L. (...). Świadek zeznał, iż miało to miejsce w późnych godzinach wieczornych bez żadnych pokwitowań. Podobne stanowisko należy zająć co do konieczności zwrotu przez pozwanego samochodu marki C. po kilku dniach użytkowania. Ten zwrot miał wynikać z żądania firmy (...) Sp. z o.o. w Ł.. Zeznania świadka w tym zakresie stoją w sprzeczności zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Po pierwsze wydaje się wręcz nieprawdopodobne, aby spółka (...) mając podpisaną umowę z klientem nagle po 7 dniach zrezygnowała z tego klienta żądając od niego zwrotu wcześniej wynajętego pojazdu, nie zapewniając jednocześnie innego pojazdu. Podstawienie pojazdu w zasadzie w nocy bez pokwitowań również wydaje się być nieprawdopodobne tym bardziej, iż na umowie najmu dane tego rodzaju są zupełnie inne. Dotyczy to godziny i daty przekazania samochodu.

W tym zakresie również dowód z przesłuchania pozwanego jest niewiarygodny. Pozwany posiadał bowiem wiedzę od świadka T. M., który takie informacje przekazywał pozwanemu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w zakresie żądanej kwoty, która obejmuje wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanego z samochodu będącego przedmiotem umowy najmu przez okres od 22 lutego 2014 roku do dnia 12 marca 2014 roku.

Strony niniejszego postępowania łączył stosunek najmu samochodu marki L. (...).

Definicję umowy najmu formułuje art. 659 § 1 k.c., według którego przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Strona powodowa wypełniła swoje zobowiązanie wynikające z umowy najmu. Oddała ona, bowiem pozwanemu przedmiotowy samochód do używania. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż kwestia korzystania przez pozwanego z tego samochodu czy też nie ma w zasadzie znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Zgodnie z zawartą umową pozwany miał możliwość korzystania z przedmiotowego samochodu od dnia 22 lutego 2014 roku. Niekorzystanie z niego przez pewien czas nie zwalania pozwanego z obowiązku uiszczenia powodowi wynagrodzenia za umożliwienie korzystania z przedmiotu umowy najmu.

Zgodnie z zawartą umową wynagrodzenie za najem pojazdu mechanicznego wynosiło 200 zł netto za dzień najmu. Najem trwał 18 dni. Zgodnie z wystawioną fakturą i jej korektą powód dochodził wynagrodzenia za okres 16 dni, ustalając ostateczne wynagrodzenie na kwotę

2.558,40 zł. Powyższą kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Jednakże zarzut ten okazał się być nieskuteczny. Strona powodowa wystawiła fakturę VAT w dniu 23 kwietnia 2014 roku, oznaczając termin płatności na dzień 30 kwietnia 2014 roku. Powyższa faktura została wystawiona zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami ustawy o podatku VAT. Świadczenie stało się zatem wymagalne od dnia 1 maja 2014 roku. Od tej daty zaczął bieg termin przedawnienia, który zgodnie z art. 117 k.c. w zw. z art. 118 k.c. wynosił 3 lata. Pozew został złożony w dniu 11 kwietnia 2017 roku, a zatem przed upływem biegu przedawnienia.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając je od następnego dnia po upływie terminu płatności, który był oznaczony an dzień 30 kwietnia 2014 roku. W związku z wejściem w życie od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetek ustawowych za opóźnienie, Sąd od tej daty zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, a zatem powinien on zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

Koszty te obejmują kwotę 1.017 zł i obejmują opłatę od pozwu w kwocie 100 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł i wynagrodzenie pełn. z wyboru w wysokości 900 zł. (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.)).

W związku z tym, iż strona powodowa nadpłaciła opłatę sądową od pozwu, uiszczając kwotę 128 zł (prawidłowa opłata to 100 zł), na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., nr 167, poz. 1398) Sąd nakazał zwrócić powodowi nadpłaconą różnicę 28 zł.